

e207.

6008
Üksnutaü.teinenaerab
Offenbach.

~~17/10/14~~

Am 208

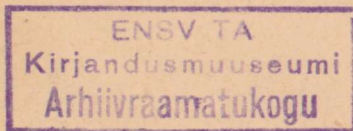
Lahkenns tähelepanemiseks! -

Raamatut palutakse korralikult hoida! -
Arandatud ehk rikunud eksemplari eest
nõutakse üks rubla tasu

Üks naitab, teine naerab.

Operete ihes waatuses.

Offenbach.

76130

Wanemuise näitelawa.

Mai 1913.

Tegeelased:

Anna Madrus, meskionanik.

M X Juhan Kolm, meskipoiss.

P. X Peeter Krepna, jõukas peremees.

Mats, tema poeg.

Tegevus Anna Madruse meskiojas.

Weskiojas, tagaseinas sissekäigu ukse, rii-
kused, akna ja kaminine mööbel.

1. etendus.

Juhan (üks, siis) Anna.

Juhan (on parajasti eesriide üleskerrimise ajal ühe
tuoli mürdmisega ametis.) Ei, jälle üks valmis!

Annaklaasid on wälja löödud, laual ei ole ühtegi
terwet jalga all, warsti ei jää midagi enam järele.

(Hiinal pakemole poole.) Anna, minu töö on tehtud.

Anna (wäljast.) Minu weel mitte. (On kuulda, kui
das näiteseinte taga süöginõusid puruks löödakse.)

Juhan. Tubli! Tantsi aga sodises küis!

Anna (tulub sisse). Noh, nüüd on asi arvatavasti
kõige paremas korras. Süöginõud on pihus ja
põrn. Terwet meskit ei ole enam midagi terwet.

Juhan. See olgu ustja, kes seda nähes tagasi ei koh-
ku! Ja kui ka mõni peaks pelgliku summa par-
kuma, siis ulatavad minu kirjatud kuplad sel-
leks, et üle paknuda ja meskit kõige wärgiga
omale saada.

Anna. Annaks jumal!

Juhan. No ega's ma meskist nõnda ei hooligi kui
meski perenaisest.

Anna. Ja, aga ihte ilma teiseta ei saa!

Juhan. Kõhjus! Oli küll armetu rumal müte sinu kadunud onu poolt, testamendis meskit sulle määratu selle tingimisega, et sa sahe pärast tema surma meski ära müüma pead ja ustjale mehile minema.

Anna. Helderene, tema tegi oma arust sellega ainult hääd, sest ta tahtis mind kindlale jalale seada.

Juhan. Wäga kena, aga mis minust siis saab!? Ma ei wõi ilma sinuta elada! Kui minu raha natures mitte ei ulata, kui mõni teine rohkem pakub kui minu jõud kannab, mis siis?

Anna. Koh, loodame kõige paremat. Esiatra ei ole sul muud karta kui Wanakaisa peremeest Krepkat, kadunud onu süpra, kes mind wägisi oma pojale draatsile tahab saada. Tema tahab, olgu wõi mis meskit ära osta. Aga ma arwan, kui ta seda puidi oma silmaga siin näeb, siis tuleb tal tarkus päha tagasi. Päälegi tahan ma temale ja tema poja plõnnile niisugust wigurit mängida, et neil minu kasimiseks hinnu igaresti ära läheb.

Juhan (ütas Anna pää näte maheli ja suudleb teda.) Oh sa armas magus kallike, sina! Mina olen aga midagi muud mälja mõelnud, ma olen minilt jutu laiali ajanud, et Kootsa mölder meskit osta tahab, maksagu, mis maksab. Wanalaise mehed mind ei tunne. Mina panen ennast vähe võralt nidesse ja ajan neile oma rullatikka kiristades see ahju.

Anna. Mina ei kardagi midagi. Võit jääb meile!

(Weski hakkab näima.)

4. Saul ja duett.

1.

Juhan. Kuulen wutisemas uja
Sinn nimi aiman ma,
Kui tund käib üle meskikija,
Sü nime soistes nõudab ta!
Kas üüpim kase salus
Wõi luo taewa all,
Wõi nägu kuusel naabri talus -
Sinn nimi keelab tal!

2.

Kui keeru käiswad meski kiiswad

6.

Whisedes ihu sees,
Mõtted sinu juurde miivad,
Kui sa miibid kenama kambri sees!
Ja tiivad andvad mulle
Siis märni selaja,
Et inka armas olen sull,
Et võtad mind sa rõõmuga.

N° 2. Duett.

Anna. O tuues mul jää, mind armasta
Sa terve oma eluaja!

Juhan. Sul kartor pole ial voija,
Et suudan sinust lahkuda

Anna. Sa lansa kätt, ma olen sinu!

Juhan. O kaeva õnu, sa oled minu!

Mõlemad. Ja ja,
Ja ja,
Ei keegi meid või lahuta!

Anna. Waat' mülder võtku inka
Ka mekist naesuse,

Juhan. Siis näeb ta iga pinna
Ja tule ärile.

Anna. Kui vast tuleb keegi
Asja segama,

Juhan. Eks me tembe keegi
Terme meskiiga.

Mõlemad. Tis tan, tis tan,

Weski kui hull

Wehib ju küll.

Tiima märin,

Ratta kärin,

Tis tan, tis tan,

Weski kui maru

Pole tal arm,

Rattad ja tiivad krak!

Juhan (läheb ratta juurde ja pöörab selle nonda,
et meski seisma jääb).

Tas, tas, kas kuulid tuule müha,

See meski panib liiskuma,

Sul tõina aga ulgu püha,

Seepärast puruks lööme ta.

Küüd maewa tasuks üks musurkene -

Anna. See kallid palu, mu kullakene!

Juhan. Ei üks, paras maks!

Anna. Sa rimal, sa saad ju maks!

Juhan. Mis? Saan maks? Ma saan maks!

Anna. Waat' mülder mõtun ikka
Kas meeskist naesuse jne.

Anna. Kuula, kas see ei ole mitte wankri müürin?

Juhan (waatab aknast wälja). Tõsi. Wanker peatab
meie määra ees, maks meest istuvad pääl. Need on
sinu kosilased. Näkse õige kiire kiire olenat.

Anna. Kemand jät. Kiind ruttu oma tuppaj kuu-
lane enne natuke salaja, siis peawad nad mind
kandna õppima!

Juhan (äärmardades). Ja mind alles!

Anna. Sina kaad meie tee päält eest ära ja
tuled alles siis nähtawale, kui õige silmapilk
käes. Siniks ela hästi!

Juhan. Täewataat, müid ole mehes! (Kaisutab
teda.)

Anna (joorseb läbi uuse ära.)

Juhan (hüppab aknast wälja.)

9.

2. etendus.

Peeter, siis Mats.

Peeter (wäljast.) Prrr! Kas sa seisad paigal, kimm-
mel! Mats, mõta ta lahti ja siis tule mulle järele,
ma lähen sisse. (Kuuldub kolm, nagu kukkusk
keegi trepist alla.) Ah, ah, ah!!! Oh sa pürgu!

(Artub sisse, trepikäsipuu pees.) Ära ei ehmatage
midagi, ei saanudgi haiget, kukkusin ainult
trepist alla ja käsipuu jäi pikku. (Käitab käsi-
puud, waatab ümber.) Mitte inimese hingegi!

(Koputab piitsavarrega laua peäle.) Ehei! Ei masta
keegi! (Läheb akna juurde, hiinab wälja.) Hei, Mats!

Mats (wäljast.) Jah, taat!

Peeter. Kas sa ei saa juba tulema?

Mats. Kuhu!

Peeter. Kae kuramus, kõik aknaruudud on juba
puruks perstnud! See on aga ilus majapidamine
siin! Aga see ei tee wiga. Tark arm oli mul,
Matsi siia tulla ja messi mansliga paari pan-
na. Poiss on küll juba kakskümmend neli
aastat wana, aga ma tegin talle selgeks, et ta
mul alaealine on. See oli kaval konks minu

poolt. Toona männasin ma, et ta paksu Siisaga plaani peab. Tüdruk on poisist kavalam, sellele ei saa purn silma ajada, see teab niasama hästi nagu ma iseigi, kui palju mul varandust on. See tekkendaks viimase kopiku välja, kuna aga meskimansel minu asjadest midagi ei tea. Pagan peenise konks: - Aga see poisiplõnn on küll välja magama jäänud. Hei! Mats: Laul Peter

Mats (wäljast) Jah, taat!

Peter. Mis sa siis süüal teed?

Mats. Ma tõukun wankri wähe warija alla, et midagi ära ei warastataks. Oma uus ülikond, mis me rättsipa juurest ära tõime, on ju padja all.

Peter. Ära ilmaasjata jända, siin ei ole wargaid, meil oleme ainukesed terwes majas. Tule sisse.

(Ättepoole tules) Hwia seinast kinni, trepil ei ole käsipund.

(On kuulda, kuidas keegi kukkub.)

Peter. Zorn! Sääl ta on! Künd kukkub see ka alla! Kas haiget ka said?

Mats (ilmub näitelawale, käsipuru pees). Jah, taat!

Peeter. Mis sul sääl siis on ?

Mats. Trepi käsipunn.

Peeter. Imelik! Siis sain minna ainult poole käsipunnid ?

Mats. Mis me siin siis tegema hakkame, taat ?

Peeter. Seda saad sa rohe näha.

Mats. Jah, taat! (Tahab istuda.)

Peeter. Kas sa ei wõi wadata, kuni isa maha istub, sina wadelworst!

Mats. Jah, taat!

Peeter (istub akna juurde tooli pääle, sunnub tooliga ümber). Ah!

Mats. Sul on päris võigus, taat. Kui mina enne sind vlessin maha istunud, siis istuksin ma nüüd sääl maas.

Peeter (üles tõustes). Anna mulle teine tool.

Mats. Nad näewad küin nii kahtlased wälja, taat. Ma istun parem lana pääle. (Istub lana pääle, mis wangub). Ohh! Saha!

Peeter. Õige weider neelbil siin majas.

Mats. See on muile hwiatuses, taat. Kas mind, sõidame jälle tagasi koju.

Peeter. No nüüd on valge väljas! Ma tulin sind
sias, et sinu õnne rajada. Kuisa meeskimansli
ära oleid kosinud, siis sõidame jälle koju.

Anna (tuleb lurrates miljeunsest)

Mats (nutuselt) Nagu sa käsed, taat.

Peeter. Ära tõina, rumal poiss! Naema pead sa,
sest meeskimansel on ture tüdrukus.

Mats. See on mulle ikestapuhas, taat, kui ta aga
aga ainult lustilise on, sest lustiliku tüdruku
vastu ei näi midagi ilmas.

3. etendus.

Endised. Anna.

Anna (kõrwalt). Mõi lustilist tüdruku tahab see
tolu, na vata! (Sähel rixiwarbil tagast ära.)

Mats. Niisugune tüdruk, nagu Siisa, taat, see nae-
rab terve päeva. Inetu on ta kui ernehinnutus,
aga lustilise!

Peeter. Ma olen sulle juba ütelnud, et sa oma
mõrad pead sellest tüdrukest!

(On kuulda, kuidas Anna väljas kõvasti nutab.)

Peeter. Wait! Tuldakse! Seisa sirgelt ja tee lahke
nägu!

Mats. Jah, taat!

Anna (tuleb ruttu sisse.)

A^o 3.

Anna. Ah, kelle süüd,
 Ah, müöda nüüd
 Mu vaesekese elu ja ilu!
 Ah, kuhu lään,
 Ah, kuhu jään,
 Mu elu on nii hirmus vile!
 Naabri Tõnise Jassil
 Oli parajast' kassil
 Ime ilusaarest
 Kruus peujarest!
 Käisin ulamas sääl -
 Istusin pääl!
 Ah, kelle süüd,
 Ah, müöda nüüd
 Mu vaesekese elu ja ilu!
 Huhuhuhuhu! Ah! Ah!
 Ah, kuhu lään?
 Huhuhuhuhu! Ah! Ah!

Ah, kuhu jääan?
 Säber lehm minul oli,
 Wastu müügides tuli,
 Keele wälja ta ai,
 Süüa siis sai!
 Täna ei hoolinud ta
 Ja pages ka!
 Ah, kelle süüd,
 Ah, mööda nüüd
 Mu wasekse elu ja ilu!
 Huhuhuhuhu! Ah! Ah!
 Ah, kuhu lään?
 Huhuhuhuhu! Ah! Ah!
 Ah, kuhu jääan?

Peeter (kõrwale). Oi tuline, meskimanslid näib
 õige pehme süda olevat. (kõwasti.) See on väga
 kurb, mamsel, meie saame teie kurbastusest käi-
 esti aru — aga minu Mats saab seda kurbastust
 teiega jagama.

Anna. Ärge olge kuri, ma tean küll, et see ilus
 ei ole wõõraste inimeste ees nutta. Teie olete

kadunud onu meskit ostma tulnud, ikis ale?

Täna saab just neli kunn, kui ta maha maeti,
maene onu! Huhuhu! Siin ei ole ühtegi nae-
lapääd, mis mulle mitte teda meelde ei tuleks.
Huhuhu!

Peeter. Teie ei peaks mitte nii palju nutma!

Mats (tasa). Taat, ta ei meeldi mulle sugugi!

Peeter (tasa). Pea suu, loru! (Kõvasti). Ei võinudgi
keisiti tulla, ma ütlesin seda ikka. Mina tundsin
teie onu väga hästi ja pean ütleva, tema kervis
oli õige kehv.

Mats. Kui te ka onust ilma jäite, meski on teil ikka.
Ega inimene võiks hääd ühekorruga ei või tahta.

Anna. Ah, teie olte nii hää! (Kuusub.)

Peeter. Mitte sellepärast, et tema minu poeg on, aga
ma võin teile ütelda, teie ei leia targemat meest
kui see loll puiss! Waadake onni, kuidas ta kaswa-
nud on, nagu porgand! Just kui leodud naist
õnneliseks tegema!

Anna. Tal on hää süda, sellest on mulle rõõmalt.
Mina kadunud onul oli ka hää süda.
Huhuhu!

Peeter. Vanana!

Mats. Jällegi muudkui walab!

Peeter. Omavalikul ütelda on minu pueg häa pardi, nagu saasad ütlevad.

Anna. Ah mis, see on mulle ükstapuhas. Mina rahast ei hooli. (Mutab)

Peeter. Sellepolest on teil päris õigus. (Kõwale) Ja ei ole iseenesest küll hinnääratav, aga tal ei ole ka raha hinnu, ja see on lõpuks küige parem! (Kõwasti.)

Noh, küll me õpinme nasteist tundma, aga meie lahket ärasolekut ei pölga. Waadake, minu Matsil on ka pisarad silmas, temo nutab häa meele pärast kassa, ainult sellepärast, et teile meelt mööda olla.

(Matsile.) Huhu tublisti! (Kõwasti.) Mina ise, wana hallhabe, olen ka liigutatud. (Wõtab taskurõtku.)

Anna. Ah, teie olete nii häa!

Peeter (Matsile). Huhu ometi, korupäa!

Mats. Ei tule enam, taot!

Peeter. Kriite kard abielus olete, siis wõite wiko üheskõss nutta, sedawisi on kergem aega mööda saata.

Anna. Ja teie nutate ka kassa, kas ole?

Peeter. Muudugi. Pühapäewal, kui ma teile wõõrsile

tuler. Siis nutame kõis koos.

Anna (kürvake). Hm! Selle konksuga ei saa ma läbi. Õnnes on mul veel teine konks. (Kõvasti.)

Aga minu vend ei tohi mitte sääal juures olla!

Peeter. So, teil on ka vend?

Anna. Päris päevavaras, kes iga asja üle naerab ja igaühele mööda kõrvu annab. Teie olete juha tähele pannud, kuidas siin kõis wälja näeb.

Chats. Ah, need katkised klaasid ja katkised tal-driksid!

Peeter. Need on teie wenna hinge pääl?

Anna. Testamendis on selgesti määratud, et ka siin weskis elama peab. Saab küll tegemist olama, et kõik seda parandada, mis tige inimeselewõu ära purustab. Teie saate teda juha näha, tema peab ju kauba tegemise juures olama, sest mina ei wõi seda mitte, nagu te isegi mõistate. Huhuhuhu.

Peeter ja Chats (hüludes). Wäene ann!

Anna (hüludes). Ants! Ants! (Peetriks). Teil on küll jänn? (Hüludes). Ants, too kaks pudelit wõit ühes!

Peeter. Kas teie meid üksi jätate, preili?

Anna. Jah, mina lähen ära. Minule ei mõitse

jooks ega süün. Täna sees jätan ma teid jumalaga. Ma saadan teile kuhu ülle üles. Huhuhuh!
 Oh jumal! Seda kurvastust ei jõua ma ära kanda!

Kordamine H: 3.

Ah, kelle süüd,

Ah, müüda nuud

Ain wasse elu ja ilu!

Huhuhuhuhuh! Ah! Ah!

Ah, kuhu lään?

Huhuhuhuhuh! Ah! Ah!

Ah, kuhu ma jään?

(Sätub huludis ära.)

4. etendus.

Peeter. Mats.

Mats. Kuidas ma selle nairewõtmise üll rõõmus-
 tan, seda ei uska ütelda!

Peeter. Kannata aga, küll saab kõiis jõunde!

Mats. See ei ole küllegi tuuleweski, see on wesiweski!

Peeter. Siis saad sa kaks weskrit nannaaga!

Mats. Niisugust maist, kes pääw stsa pisarsaid

puistab, nagu purtskaev - niisugust ei taha ma!

Taat - ma mõtan paksu Siisa!

Peter. Sõnakuumata jõmpsinas!

Mats. Ahmpärast lööge mind kas või summus,
aga Siisat ma ei jäta!

Saul.

Mats. 1. Mu armas Siisa on ju mul

Kii seitse puuta raske küll,

Me mõisa härg on kõva ka,

Kuid palju kõvenn on veel ta.

Tal tugev veri,

Mässav veri

Nagu veri!

Kui annab suud,

Siis murrab kas või lõualuud!

Kui on teistel kangeid kurvad päevad,

Siis Siisal lust,

Ta silmad rõõmu näevad,

Wiskab sadat sorti wallatust

Ja naerab termel päev, kui hull.

Oh ja, oh ja.

Taat ee! Taat ee!

Sas' mõtan Siisa omale!

2. Kui Siisa kard mul käes ju,
 Siis olen üsna hooltu,
 Ja on ju kule raske nii,
 Ei üksigi teada ära nii
 Ja kui ta taab,
 Koopa laub,
 Kois siis kaab!
 Kui näksu läab,
 Siis teine hambad kurru süüb!
 Kuison teistel kangest kurvad päewad,
 Siis Siisal lust,
 Ja silmad rõõmu näewad,
 Wiskab sadat surti wallatust.

Peeter. Mind jäta rahul Siisaga,
 Sest meski Anna ütad sa!

Sina tahad oma isa tahtmisele wastu panna?

Mato. Kui isa jonnis ajab, siis ajan mina ka jonnis!
 Minust ei saa kellegi mõeldvit, minust saab parem
 lihunik.

Peeter. Häbemata puiss! Seda lusti lojnstega seltsida,
 markasin ma juba siis, kui sa laps ulid. See teeb
 mu meele päris kurwaks. Kuule oma isa sõna,

tema on vanem kui sina ja teab paremini, mis sulle kannis lähel. Päälegi veld sa alaealine ja pead sõna kuulma.

Mats. See kestab aga kaua, kui mõtõisealises saan.

Peter. Sina veld alaealine seni kui mina seda hääks arvan. Veel üks sõna ja sa jääd igawesti alaealises.

Mats. Kõwa, ma olen wait, taat! Aga ma sooviksin, et te messi ostmisega siin tublisti sisse kukusite.

Peter. Sina võimuel! Mis ma siis muud tahan, kui sind õnnelikuks teha! (Nutab).

Mats (agutab). Na ja, taat! Ära ole pahane. Südamus veld sa ometi päris hää mees. (Tahab teda kaisutada.)

Anna (väljast). Haha, poisid, kui te mind kätte saada tahate, peate vanemini üles tõusma! Ehe!

Peter. Tasa! Sõäl on jälle keegi!

5. etendus.

Endised. Anna (kui mesikipoiss, ileni jahuga muutud.)

Tertsett.

Anna. Sa' lõbu väia iva laialt
 Ja nukrus nurka ajage,
 Te maitske elu mõnu maialt
 Ja hõnset ärge hoolige!
 Kui on teistel nähe
 Elus rõõmsi,
 Ei see kurda lähe
 Mulle põrnugi!
 Sakkelt ära kannan
 Minanipsu ka,
 Ja sübralikult vastu annan
 Parva pangu kämblega!

Mats ja Peeter. See laseb tõest õige laialt,
 See nõuamees on meil tundmata,
 Kuid karelda ta tahab maialt,
 See paneb päris pelgama!
 Tal rusis liigub mäledalt -
 Hoia alt! Hoia alt!

Mats. See mennaku -

Peeter. On pisem keegli pulgast!

Mats. Ja ühe -

Peeter. Kui kenake
Kuid wend on päris rõõwliisalga kulgast.

Mats. Kuid misaks meil ulgu kombeest.

Mõlemad: Siis tere nah!

Anna. Kahaha! Paar poissi paksu!
Kae mul saksu,

Peeter. Ma temale taat

Mats. Ja mina ta pueg.

Anna. Siin äri aada
Ja meskit saada
Te tahate!

Peeter. Kas näitate meil' meskit wähe,
Et saaks ise stusutada.

Anna. Eks ühes katusele lähe
Ja säält wõib keldri komberdada!

Peeter. Meil näita wärski, mis ta näib!

Anna. On katki wõks!

Mats. Mul õnne näib!

Peeter. Säält kahn ühes teruga!

Anna. On katki ka!

Peeter. Lauad ja toolid, asjad ja nõud -

Anna. Küigist on pänd!

Peeter. Ja mekikiivid, & taeva maht!

Anna: On purn praht!

Mats. Oi, oi!

Peeter. Ja laud ?

Anna. On praht!

Mats. Ja piink ?

Anna. On praht!

Peeter. Ja säng ?

Anna. On praht!

Mats. Ja teel ?

Anna: On praht!

Peeter. Ja wüel ?

Anna. On praht!

Mats. Ja seel ?

Anna. On praht!

Kõik wana praht! Kõik wana praht!

Kõik korraga

Sõin purukes ma!

Mats. No see, kus maht!

Ma olen maht!

Anna. Kõik korraga

Sõin purukes ma!

Puha on pundi —

Asi nudi!

Anna. Sää! tüksid maas, kus hummikus tust,
 Ah, see on lohus ja maadota lüst!
 Ei mitte naiker hooli ma,
 Kiik pessaan puruks röömuga,
 Ei hooli ma!

Peeter. Sel maesel poisil raske töbi mist!

Mats. See pagan kõnem un küll
 Kui sada sarvilist!

Anna. Ma armastan hääd/ ulemist!
 Las' lõhu käia iika laialt!
 Et tutvust vähe kinnitada,
 Siis joo me mõni klaas!

Mats. Oja!

Peeter. Aga ei!
 Ei ole rihtgi klaasi ju!

Anna. Mis sest! Siin on üks wana pott!

Mats. Aha!

Peeter. Olut wast, kurru niisutada!

Anna. Muud pole mul!

Mats. Oh sa wana rott!

Anna. Ei siisgi maha veel kurvastada!

Sest õllega

Saab läbi ka!

(Püüagi.) Päril võrske on, oma tehtud, on vast
küll veidike müssi läinud, aga see ei tee midagi.

(Laulab.) Kui inimesel müssis maha,

Siis õllega

Saab arstida!

Kui nimmõde kurb kui sakk

Me naerame

Ja hüppame!

Laul. Kui veel paradisis

Ilma ilustas,

Wana Adam siis

Õnna hammustas.

Kuhu marnas ta

Suure rõõmuga

Õnna sahvst on mõnus rüübata!

Nii ka meie odraresi

Maitseb nagu kärjemesi,

Füstas tuju tubliste!

Annil nutt! Ah! Ah!

Ja Antsil naer!

Annil nutt! Ah! Ah!

Aga Antsil, ja Antsil naer!

Kõik. Annil nutt! Ah! Ah!

Aga Antsil, ja Antsil naer!

Anna. Weel üks lõbus laul,
Weel üks tugew tropp,

Suhutsegu vnnl

Iga hinge supp!

Kui ehk põlgad sa

Õlut vahel ka,

Wimmas ikka rüüpad rõõmuga!

Kaeme kuhu hääd eskuju,

Näete, kuidas annab tuiju!

Olen proovind annuigi!

Annil nutt! Ah! Ah!

Aga Antsil, ja Antsil naer!

Kõik. Annil nutt! Ah! Ah!

Aga Antsil naer, ja Antsil naer!

Peeter (kõrwale) Pärss kena peiss, see Antsi, lustilik
aga kardetaw!

Mate (Annale). Hahaha! Sina meeldid mulle!
Sina oled lustilise nagu Siisa, ka pean sind
naekustama!

Peeter. Edasi! Edasi! Jätke õrnused, sellas ei ole
müüd aega! Armas Antsi, kõige selle järel, mis
ma siin näen ja kuulen, olete teie majapidamise
õige nangesti korda seadnud.

Anna (naerdes). See ei keela sugugi vana Timus-
kit kallist hinda maksmast. Hahaha!

Peeter. Timusk? Kes see on?

Anna (naerab). Hahaha! See on Kõotsa veski
mõlder, rikas kui jäle, kes seda terust märki siin
osta tahab, maksagu mis maksab — mitte veski
enese pärast, vaid veski mamsli pärast.

Peeter. Ja tunneb veskit siis?

Anna. Jumal hoidku! Ja ei ole teda ilmasgi näi-
nud.

Peeter. Ja veski mamslit ei tunne ta ka mitte?

Anna. Ei! Ja on ainult temast kuulnud, — et ta nii
magus ja mahu on, ja see on talle selle mõtte
päha pistnud.

Peeter (nõrvalt). See pistab mulle ka ühe mõtte päha!

Anna. Mina loodan, et Kõrtsa meeski mölder
kõige rohkem pakub. Ega kaua oodata ei tule.

Peeter. Ah, ta tuleb siia?

Anna. Muudugi. Ma ütlen teile, mind huvitab ta,
ja - rohkem kui teie! Äрге pahaks pange!

Peeter. Missüüriast siia? - Mitte sugugi! (Kärwale.)

Mina mõte on suurepäraline ja ma teen ta
kohe teoks.

Mato. Ja mina julen ei ole põrmugi kuri! Missüüriast
võtan vana meesimanslit keetab, - mina
mõtan Siisa!

Peeter (tasa Matsile). Mats, katsen paiss siit ära
vina, kas mõistad? Mul on tore mõte! (Kõvasti.)
Ma lähen alla kanakuuti vaatama. Mina Mats
saab seni teile seltsiks olema.

Anna. Hahaha! Tehme nagu teie meeldib!

Peeter (ära minnes enesile). Küll nad teevad silmad!
Kõrtsa möldrile näitan ma niisugust meesimanslit,
et tal eluajaks hinni ära läheb. (Kõvasti.)

Mis tulen kohe tagasi.

b. etendus.

Anna. Mats.

Anna (kõrvale). See läks ära, nüüd närvime seda.

Mats (kõrvale). Kõm! Ma pean ta siit ära võima, kuidas ma seda teen, ilma et ta aru saaks?

Anna (rummalalt naerdes). Na!

Mats (naerdes). Na?

Anna. Ma pean sulle ütleva, Mats, sinu isa on täis mees!

Mats. Ja!

Anna. Aha! Kuule tüge pois, sina meeldid mulle ja kui sa sellega nõus oled, siis saame sõpradeks!

(Annab Matsile juba)

Mats. Ah joo! Sina oled nii lõbus ja see on tore asi! Aga ma pean isalt luba paluma, sest mina olen veel alaealine.

Anna (naerdes). Kuidas, sina oled alles alaealine?

Mats (ahates). Ja!

Anna (naerdes). Sina tule! Kui vana sa siis oled?

Mats (jook). Seda ma ei tea, aga isa teab. Nii viie aasta eest taheti mind sõdatiks võtta.

Anna. Sina pumpää! Siis oled sa juba ammu täisealine.

Mats. Ja, vanaduse järele vast küll, aga sa pead

teadma, et sest saadis, kui ma ilma pääl olen,
seitsmel aastal kartulid hirmsa länksivad.

Anna. Koh, ja mis see tähendab?

Mats. See tähendab väga palju! Inalduse aastad
arvatakse täisealiseks saamisest naha.

Anna (külvasti naerdes) Seda on sulle sinu isa jutus-
tanud? Hahaha!

Mats (joob.) Ku ja!

Anna. Ja sina loll uskusid seda! Hahaha!

Mats. Hahaha! Ma naeran ühes, aga ma ei tea
mitte, mispärast? Hahaha!

Anna. Sinu isa on sind naerinud.

Mats (wähe purjus) Küind, jätta juha oma naer.
Ma pean ühes naerma ja ma ei taha sügugi.
Hahaha!

Anna. Täna sest pääl oled sa täisealine.

Mats. Ai tulisepihta! Kui taast mind tõesti küssand
on, see oleks aga temp! Siis mina wain müüd teha,
mis ma tahan?

Anna. Muidugi!

Mats. Ja mul ei ole tarwis seda teha, mis teised
tahavad?

Anna. Jumal hoidab!

Mats. Hahaha! Wäga häa! Ta käsks sind siit ära viia, aga ma ei tea, kuidas ma seda tegema pean.

Anna. Mis sa ütled? (Kõrwale). Mis plaan sel wannemel küll olla võib?

Mats. Aga kui ma teha võin, mis ma tahan, siis võin ma ju ka minna, kuhu ma tahan! Ah - minu meelest on, nagu oleks mul terve pind vähem kruul.

Anna. Ilma minnata ei oleks sa iialgi selle tarkuse peäle tulnud.

Mats. See on tõsi, sina oled häa poiss!

(Kaisutab teda.)

Anna. Aga meie õllekann on tühi, tule ühes, lähme keldrisse ja täidame kannu uuesti täis.

Mats. Hüwa! Kust mindakse keldrisse?

Anna (näitab paremale poole). Siit! Tule aga!

Mats. Ja! - Oh, see õlu, see on ka üks neist asjadest, mis isa mulle ära keelas. Lähme keldrisse! (Ära)

Anna (temale järel). Lähme keldrisse.

7. etendus.Juhan jüksi.)

Juhan (teistes riietes.) Siin ma olen kui moodis mees ja siin (nahkse koti pääle näidates) minn varandus — kokkuvõjatud kopikad ja mõned kivihiidud, aga see ei tee wiga, see kõlab nagu rullatüsid! Loodetawasti hirmutab see minn kaaswõtlija mehemoodi ära. — Aga kus nad on, pagana pihta? Ma teen õige natuke kára, küll ta siis oma peidunnast wälja ronib.

[Lööb seipiga wastu lauda.] Hei! Kas siin kedagi ei ole? Hei! Poisid! Kus perenaene on? Tulgu wälja!

Peeter (wäljast.) Ma tulen juha! Ma tulen juha!

8. etendus.

Juhan, Peeter (naesterahwa riietes.)

Laul.

Peeter. Ei seda keegi ial salga,
Et ilus olen piirita,
Kui kuhugi ma tõstan jalga,
Sääb mehed järel muurina.
Trallalala! Trallalala!

Te mehed, ette waadake,
Sest muudu rahu saotate!

Trallalala!

Kui luldakse armuigutuga,
Ma olen järelandmata!

Trallalala!

Kõik nooremeste juht on male,
Kui õpetas mind ema lapsepõlves ju,
Oh hoidke nendest kaugemale,
Sest rahitsus on pärast seda otsatu!

Kui hakkab mõni pulvitama,

Siis ärge seda uskuge,

Kui jäate aga kuulutama,

Ta warastab teilt südame!

Ei seda keegi ial selga jne.

Juhan (nõrwale) Ma mõistan. Wana kilm loodab
mind riidemõõnitanisega ära kohutada. Kanna-
tust ainult! Jäme ots tuleb veel.

Peeter (nõrwale) Pärnis on, et mul eide ülikond
waneris oli - sünnis mulle, just kui alles minu
jassas tektud. Viied mõtlen ma ennast mõeldri-

mamslikes - ja siis tahan ma näha, kellel
julgest on mind kosida!

Juhan. Mul on küll au meskipreilit oma es
näha?

Peeter. Jii, muidugi, seda võit omelti minna näost
näha, et meskiomanik olen.

Juhan. Ma olen palju teie lahusest kuulnud -
ja ma pean ütleva - ärge pange pahaks ega
mõne vihaks, kui ma päris ettekohest nägin.

Peeter (kõrvale.) Aha! Sel on juba hirm nahas!

(Kõvasti) Räänigi aga noormees.

Juhan. Teie olete veel ilusam kui ma arvasin.

Peeter. Sõksulle!

Juhan. Ma arvasin tervet ja tugevat tüdrukut
näha, aga teist võiks kaks tervet tüdrukut välja
löigata ja jääks kolmanda kõhna jaoks ilgei.

See just ongi, mis mulle meeldis.

Peeter (keelatud.) Mi -

Juhan. Mis pärast mõtad mees naese? Sellepärast
et naaslast saada, kes tema elu murest ja rõõmu
kanda aitab. Teie jõuate seda kõike üksi ära
kanda!

Peeter (nõrvale) Et minu iludus sedaviisi mõjub,
ei oleks ma mitte uskunud.

Juhan. Ja nüüd, kus ma teid näinud olen,
ostan ma meski iga hinna eest. (Pauputab
raha kotti.)

Peeter (nõrvale) Sooda nüüd hing veel, mis sa
loodad! (Nõvasti) Noormees, tee torniline iha
on mulle väga meelitatav, aga mina olen viisakas
tütarlaps ja pean teile ütleva - mul on pääle
selle veel palju muid vigasid.

Juhan. Teie mead on minu silmis ainult vurr-
sed! (Võtab tema keha ümber kinni.)

Peeter (lööb temale käre pääle) Kasi ära! Minu
juures peab ennast teisiti üles pidama! Minul
on ürn loomus. Ma tahan teile ütelda, mis mead
mul on. (Sala.) Ma juon!

Juhan. Mis? Mundi midagi! Seda teen mina ka!
Siis juome kahakesi koos.

Peeter. Ja kui natuke juonud olen sear ma vahel
terve maha pää pääle.

Juhan. Just nagu mina! Siis ei ole meil pärast
üksteisele midagi ette haita.

Peeter. Kurb küll!

Juhan. Ühe sünaga, meie oleme ühel meelel nagu suks ja saakas. Wiski peab mulle soama! Ma jooksen koke wallavanema juurde. Ela hästi, ilus armas lapsuke! Ma olen jälle warsti tagasi! (Jooksel ära.)

Peeter (järele hinded). Siis kuule ometi! Seda ei ole meel eluilmast näinud. Ma natsun nii wastis olla kui wähigi võimalise ja see poisijõnn hakkab mind armastama! Küid ei jää mulle meenud üle kui jookse ka wallavanema juurde. Aga nõndariisi ei wõi ma ometi minna. Mis müüd teha? (Wastab arnast wälja.)

9. etendus.

Peeter. Arats.

Arats (ilmsub tagaseinas, häiesti purjus). Kaha! Kää õlu! Elagu õlu! (Käib Peetrit). Ah, üks naesterahwas! Just kui minu Siisa.

Peeter (mötetes). Kii ei lähe see mitte — nii ei lähe see ka mitte!

Arats (mõtels tagastrelja tema nimbert nimmi).
Siisa!

Peeter. Kes see on? - Minu poeg ja missuguses
olekus!

Mats. Ütle mulle, et sina Liisa oled!

Peeter. Armetu hing, sina ei tunne oma isa ära!

Mats. Ah, taat! Teie olete naeterahvast pärast
palju kenam kui meesterahvast pärast.

Peeter (kõrvale) No nüüd on hull! See na mi-
nust wainustatud! (kõvasti) Mine too wainorist
minu juurde siia! (Wiskab naeterahwa riided ära
ja seisab westimäel.) Noh, mis sa meil wahid?
Kas ma pean sulle jalad alla tegema?!

Mats. Ohh! Missugust kõnewiisi ei luba ma!
Ma tean, mis ma tean!

Peeter. Mis sa logard lorad sääl?

Mats. Mina olen täisealine.

Peeter. Sina? Hahaha! Täis küll, aga mitte
täisealine!

Mats. Taat ütles, et neid aastaid ei lanta, kus
kartulid hukka läksivad.

Peeter. Noh?

Mats. See oli lori! Minu sõber Ants tegi mulle asja
selgers.

Peeter. On see küll õnnestuste päev täna! Aga see on niind
 ükstapuhas, pääasi on wallavanem. (Tahab minna).

10. etendus.

Endised. Anna. Juhani.

Anna (sisse tulles). Wallavanem? — Ei ole enam
 tarris! Siin on minu peigmees, kes praegu meski
 ära ostis. (Peetrite). Sellest ei ole veel küllalt,
 kui vara üles tõustakse, peab ka õigeks ajaks
 kohale jõudma! (Naerab).

Peeter. Ahina olen kimbus! Aga tüdruk naerab
 veel päalegi! Kõ mis pärast sa niind ei nuta?
 Ja kus see mennast mõnnael siis on?

Anna. Ahinu wend? (Laulab). Las' lüha käia
 ikka laialt! (Räägib). Ahinu wend on Kõotse
 meski mõldri juures! Saate aru? (Naerab kalle näkku).

Peeter. See on ju sääl! (Näitab Juhani pääle).

Anna. Ei, see on Juhani! Kõotse mõldrit ei olegi.

Peeter [Juhanile]. Siis sina oled ka nendega ühe
 mütssi all?

Juhani. Teie armulikud lubaga

Peeter. Aeh, te olete puha selge Rinaldini, Rummu-
 ja Willa-Ants.

Mats. Taat on mihane — mina mitte. Mina vles täis-
ealine ja nüüd võtan ma Liisa ära.

Peeter. Võta minnparast mõi wana sageda ^{vana} ema ära!
Kui Liisal ka naer ja nutt ja rõis wigurid selged on,
nagu sel mõldri mansilil, siis saad alles oma nahatäri

Anna. Nüüd ma enam ei nuta, muudkui naeran.

Lõpulaul.

Anna. Mis siis nutta meel,
Mis siis kurvasta,
Rõõmus menna meel
Ilmalõpmata!
Teeme samati
Nagu kerragi —
Nagu naesed mehed üle pää!
Iga mees küll leiab ise
Selle wiisi karnilise,
Kuidas naer on talle hääd!
Annil nutt — ja Antsil naer!

Alvin. Annil nutt, aga Antsil on naer! 28

(Lõp.)

